

Maja Bračko

Dnevnik s kavča

Zbirka misli

Dnevnik s kavča
Zbirka misli

Avtorica: Maja Bračko

Urednica: Andreja Štepec

Oblikovanje in prelom: Andreja Štepec

Naslovnica: Maja Bračko

Založba: Društvo ŠENT

Elektronska izdaja

Ljubljana, 2026

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 280885251

ISBN 978-961-96628-2-3 (PDF)

Ni je več,
spomin nanjo je preveč.

Tam daleč še živi, vsem tako se zdi.

Ampak ni tako,
v moji glavi vedno bo.
V možgane se vtre,
kot na štedilniku voda zavre.

Vodila me bo ona,
v denar in slavo.

Ona je želela vse to,
le kaj pomenilo mi bo?

Moja stvar,
moj dar.

Moja umetnija,
moja iluzija.

Kje so policaji s sončnimi očali?

Kje so tisti,
ki pridejo z zimskimi odpadlimi listi?

Kje je moja zimska umetnija?

Izginila je shizofrenija.

Listje pozimi, Lidija Bračko

Kaj imam?

Vse ti dam,
da mi poveš,
le to izveš.

Vprašaj soseda,
to ni taka beda.
To ni tvoje vprašanje,
to je vse v moje znanje.

Vse se mi seseda,
vse teče kot na šolski tabli kreda.

Dogaja se mi.

Okoli mene ni kot je treba.

Luč na stropu,
sedim na kavču v levem kotu.

Pišem stavke,
pišem pesmi.

A v meni tli,
v meni vse gori.

Jaz se ne spoznam,
vprašala sem dr., kaj imam?

Rekla je, naj potrpi, vzamem tableto.

Sem potrpeča,
tableto vzela.

Ali sem na poti k smrti?
Tableta ali potrpi!

Prijela sem skodelico kave.
Na pašniku vidim rejene krave.

Prijela sem lopato,
na kmečkem skednju videla copato.

Čigava je lopata?

Čigava je copata?

Še vedno mi ni jasno,
kako je na kmetih krasno.

Pogrešam otroštvo,
pogrešam igro.

Tako smo se imeli lepo,
ko smo tekali po cesti,
ko smo tekmovali s kolesi.

Imeli smo ulico,
zdaj imajo otroci računalniško igrico.

Otroci se igrajo drugače,
to so sami direktorji,
ki ne poznajo domače pečene krače.

Animirali smo se sami.

Res je drama,
starši plačajo animacijo in lokacijo.

Shizofrenijo imaš,
so mi povedali.

Cel kup izvidov,
cel kup načrtov,
cel kup motivov.

A največja motivacija je moja pozitivna
energija.

A največji dosežek je mucina bližina.

Se stisne, prede,
poje goveji zrezek,
kmalu zatem koplje v svoj pesek.

Muca je tukaj doma,
muca ne bo nikamor šla.

Veliko lepih trenutkov,
zakaj nisem shranila osnutkov?

Pokrajina, Lidija Bračko

Pri družinskem srečanju
je kot v čebeljem panju.

Kaos energije, Maja Bračko

Ljudje, kje ste?

Ljudje od kod ste?

Ljudje, vsi, vseh dežel?

Skupaj lahko napišemo pesem,
v veselje jo ponesem.

Na mizi imam kozarec vode.
Zakaj te to tako v oči bode?

Ali zato,
ker pijem čisto zlato?

Vem, kaj se z vodo zamuja,
po svetu se jo s spomini obuja.

Ko bo iz pipe tekla mlaka,
se mi bo naježila vsaka dlaka!

Vrata se odpirajo,
moji občutki jih zanimajo.

Sedem jih je vstopilo,
vsi kot jajce jajcu podobni,
neprestano spraševali,
če me kaka nevarna kriminalka sledi?

Želijo me zaščititi,
hrbet kriti.

Vsi podobni kot jajce jajcu.

Toliko let je minilo,
podpisi me skrbijo.

Nekaj na papirju spisano.
Prepoznam žensko pisavo.
Njen mož jih je prinesel,
ni od strahu se tresel.

Podpisi,
kje so ti naši izbrisi?

Radio sem imela na glas,
nisem sprevidela je njihov čas.

Jokala bom,
če si bodo kdaj prilastili moj edini dom.

Morala sem se skriti.
Našla sem majhno stanovanje,
kjer sem imela mirno spanje.

Vseeno me je bilo strah.
Meni se je »dogajalo«,
v meni je vse razpadalo.

Sladkih sanj nisem imela,
toda k mirnemu veselju sem vedno
strmela.

Leta so mi šteta.
Dvajseta, trideseta, štirideseta.
Petdeset jih imam.

Koliko mi jih je še ostalo?
Kam me bo še življenje peljalo?

Nekaj me vodi,
le kaj vse mi po glavi hodi?
Ne vem, kaj se mi je res zgodilo,
ali imam res samo tako bujno
domišljijo?

Sorodnikom zaupam.

Mami,

teti,

sestrični,

bratu.

Z mano jim je bilo težko.

Moj karakter
je ključni faktor,
ker imam v glavi traktor.

Freeaky rabbit, Maja Bračko

Za kariero uspešno,
nič mi ni grešno.
Ničesar mi ni žal,
marsikdo se mi je predal.

V mojem naročju so jokali,
stokali.

Z njihovimi osebnimi stvarmi sem bila
na tekočem,
zato sem imela moč,
da jih spečem na olju vročem.

Nič ne skrivam,
nič nisem ukradla,
nobenega ubila.

Jaz sem čista,
nisem spolzka kot glista.

Gospa prijazna,
gospa urejena,

Če le zmorem,
pomagam.

Čakajo, se oglasim, pridem.

Šele, ko zbolijo,
me v resnični luči vidijo.

V razsulu svoj kotiček imam,
nobenemu ga ne dam.
Po smrti moji se ne bo tepel nihče,
ker sem le eno majhno pišče.

Majhen kotiček,
kjer živiva jaz in moj ptiček.
Ptička ne dam,
kotička ne prodam.

Sama sem zaslužila ,
v tem kotičku bom do smrti uživala.

Če penzije ne bo,
konec pričakal me bo.

Cel dan,
čeprav z dežjem poscan,
mi je lepo,
konec čakal me bo.

Nikoli mi ni dolgčas,
v glavi imam tuj glas.

Se pogovarjam sama s sabo,
v tišini s tabo.

Ampak tebe zdaj ni,
to me ne skrbi.

Slišim,
vidim.
Dokler tvoji so glasovi,
me ne skrbijo zategnjeni pasovi.

Ko se midva meniva,
se vse zmeniva.
Z ostalimi ni tako,
konča se lahko zelo slabo.

Mozart Lion, Maja Bračko

Prisluškujejo,
za bojlerjem je mikrofون.

Mojstri so ga opazili,
vsi bili so tiho
in ga prikriili.

Owl's Playground, Maja Bračko

Kdo mi hudo hoče?
Meni se več ne joče.

Koliko hudega?
Koliko trpljenja tujega
moram še poslušati?

Sploh ne morem več jokati.

Razmišljati,
pogledovati,
povpraševati.

Ko razmišljam,
pogledam,
vprašam.

Po svetu razglasiti,
svojo zgodbo napisati.

Ali je v moje dobro?
Ali je v moje slabo?

V moje slabo,
svetu dobro.

Kdor si eno pesem zapomni,
se name spomni.

V meni se ne pretaka kri,
v meni se pretaka medeni sok.

Moje telo gori,
ne gre mi na jok.

Solza, kje si?

Se očistim,
se sprostim.
Ne čutim,
se zbudim.
Konec dneva
moja duša okreva.

Ko grem spat,
je treba vse znova.
Nisem še srečala nobenega mojega
kova.

Daleč stran je sreča,
ki me čaka speča.

Jaz še na kavču sedim.
Želela sem spati,
in ne vstati.

Ko bom vstala,
se bom zbrala,
budna bom za vekomaj ostala.

Za vedno tišina,
za vedno tvoja srčna bližina.
Blizu mojega telesa,
ne čutim več stresa.

Ne zbolim,
nikamor ne hitim.

Ko se bom zbudila,
kraj bom spremenila.

Lebdela,
kar bom želela,
to bom počela.

Pohodniki,
sorodniki
in sosedov muc Miki.

Najraje Mikija imam,
vse mu dam.

Priboljške, igrače in hrano.
Miki bo z mano.

Se je udomačil,
pri meni hrano dobil,
zato se je k meni preselil.

Gizdalin, Andreja Štepec

Kako je pomembno,
imamo spremembo.

Življenje nam prinese,
kar hočemo,
ko nas zanese.

Dušo spustim,
ko telo umirim.
Miza s prtom pokrita,
duša v telesu skrita.

Zunaj je poletje vroče.

Zaradi vročine ne moremo delati,
kar se nam zahoče.

Ko imamo vročino,
veliko spimo.

Takrat je kropa cesta.
V hribih ni potrebna siesta.

Takrat imaš hlad za mar.

V hladu drevesa, Maja Bračko

Grem v službo,
rabim družbo.
Služba ni družba.

Kje naj najdem kakega človeka?
Kje je prepreka?

Ne znam več vzpostaviti pristnega stika,
človek mi misli podtika,
nimam več pravega klika.

Pristen stik,
to je pravi klik.

Kraji napačni,
vsi smo lačni.
Ni vsem vseeno,
na deželi je zeleno.

Kaj se na krožniku postreže?
Domačo salamo se nareže.

Plačam cestnino,
toda mi ni treba v trgovino.

V šoli smo se učili množice,
raje sem imela na polju rožice.

Pihala sem v trobentice,
nikjer jih ni več,
vse so šle preč.

Vse napisano,
narisano,
vse je šlo.

Tudi nebo ni več,
kar je bilo.

Rože, Lidija Bračko

Globoko v srcu
ob lunine mrku,
si telo spočije,
zemlja se v temo zlije.

Srce zate utripa,
voda se zamika.
Zemlja in telo,
na trdnih tleh ostalo bo.

V temi, Lidija Bračko

Mačka ima mačje drevo.
Mačka čuti travo in seno.

Ko je mraz je na toplem,
na suhem.

Nič ne piska,
ko diha.

Pljuča ima zdrava,
edino razpoloženje ji niha.

Po zraku
se bitja gibljejo ob mraku.

Jaz se gibljem po tleh,
v najbolj temnih nočeh.

Ko se bomo spoznali,
bomo za vedno prijatelji ostali.

Lebdeče bitje, Maja Bračko

Glasba je krasna,
v ozadju jasna.
Ko violine mirijo,
pevca preglasijo.
Ko trobenta zatrobi v pozor,
utiša cel zbor.

Kdo bi superge ukradel?

Ali jih je res rabil?

Ali jih je zato vzel,
da je nekaj počel?

Ali je zanj kraja adrenalin?
On ni neki fakin.

To ni bolezen,
to je kriminal.

On ni počasen,
primer je jasen.

Mama noče smeti pobrat,
mama noče kuhat,
noče čistiti sobe,
ne bom več jedla njene hrane,
ne bom več gledala sobane.

Majhno stanovanje
za sladko spanje.
Domov nič več,
ker mi je odveč.

Streho nad glavo rabim,
nikoli ne pozabim,
kako je to,
ko gledaš v nebo.

Nobenega,
ki pomaga,
za vse sem sama.

Po svetu hodim,
drobtinice jem,
nekaj po tleh,
nekaj v smeteh.

Zdaj sem bogata,
vsi mi odpirajo svoja vrata.

Z bitjem imam stike,
pošilja mi slike.
Mi sporoči, kaj se bo zgodilo.

Ene so barvne,
druge so črne.
Barvne se zgodijo,
črne zbledijo.

Mi poje,
mi govori,
se ne smeji.

Žirafa v divjini, Andreja Štepec

Glas mi je znan,
kam ga naj dam?

V pesem?
Bodi, no, resen.

Ali je moj?
Ali je tvoj?
Oboje je možno.

Bom spesnila,
predno se bom zresnila.

To je zvok,
v glavi mi teče besedni tok.

Misli mi begajo,
toda nič mi ne uide.
Misli komaj dohajajo
tvoje privide.

Vidiš me.
Slišim te.
Moji glasovi,
tvoje slike,
ali ima kateri od naju kake čudne tike?

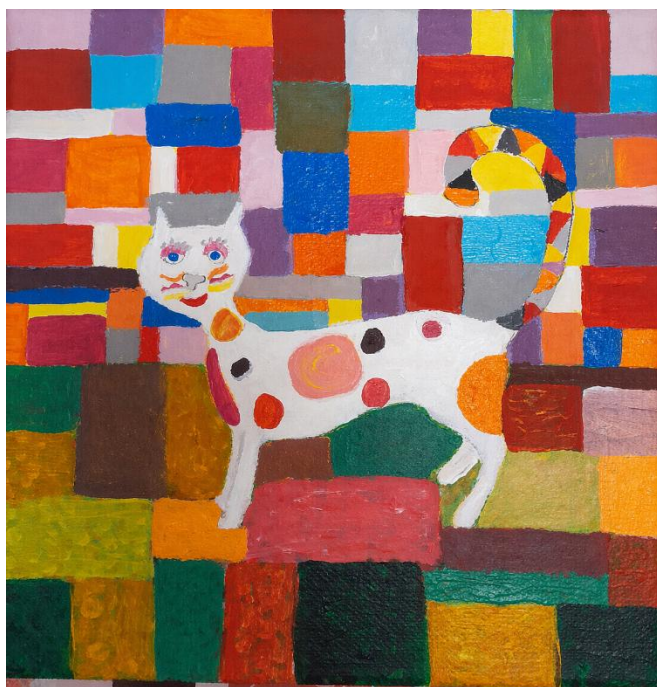
Mačkin dotik
je moj edini stik z živim bitjem.

Je žalostno, toda resnično.

Nikoli si nisem mislila,
da bom samo za mačko čistila.
Želela sem si otroka,
a niso hoteli slišati mojega stoka.

Mačka in jaz,
se imava lepo ves čas.

Ni mi žal,
da čas je za mano ostal.

Štefka, Andreja Štepec

Dogaja se mi več kot prenesem.
Dialog v zrak ponesem.
Vse pretresem
in napišem pesem.

Zlogov sedem,
nato še dva,
mi jo oba prijatelja skupaj zapojeta.

Prijatelj,
postani moj kazatelj,
ki bo odstranil misli,
s katerimi so se še ostali prijatelji
prikazali.

Pokaži mi sproti,
kar je na poti.

Pravijo,
sem zamišljena,
da bi morala biti soba počiščena.

Vse je razmetano,
nič ni na svojem mestu,
povsod nametano.

Misli imam v glavi,
ti si zame človek pravi.

Mi govoriš,
vse poveš,
mi pokažeš,
kako oči odpreti.

Vse naj gre adijo,
nihče več na živijo,
nihče več na dober dan.

Mene uničiti,
mene učiti,
kako naj boljše pišem,
kako naj boljše rišem.

Vsak sam zase ve,
kako najboljše je.

On čopič v roki,
on roke v moki.

Ko imava kosilo,
se obema misli zbistrijo.

On, Maja Bračko

Popoldne se dobim s prijateljico,
greva na malico.

Ne bova jedli zrezka in solate,
Nisva bogate.

Na krožniku bo krompir,
na planetu bo mir.

Ali sem poet?
Pesmi bodo zasijale.

Ali so že slišali zame?
Sem že pela za ostale.

Sem samo človek.
Ali imam za bogastvo ključek?

Sebe imam rada,
išče me slava.

Močno se potim,
ko več denarja si želim.

Umijem se poredko,
po tleh ni gladko.

Povsod je prah,
a mene ni strah,
ker nisem alergična nanj.

S sosedi se pogovarjam skozi okno,
s prijatelji se razumem dobro.

Naj mojstru rečem?
Naj sama pobelim?

Jaz bom stene,
valjček v roki navzgor držati,
to res ni zame.

Bom izčrpana.
Raje bom drugemu plačala.

Rabim daljši ročaj,
mojster, pomagaj.

Nisem kave zlila vase,
vzela sem si čas zase.

Jo skuham doma,
na balkonu posedim,
raztegovalne vaje naredim.

Nato so na vrsti računalniške igrice,
v očeh se mi pokažejo iskrice.

Na kavču na pol ležim,
ne sedim.

Moj korak ni vsak enak.
Enkrat hiter,
večkrat počasen.

Koncentracijo izgubim za trenutek,
takrat je za ustvarjanje občutek.

Moj korak, Maja Bračko

Domači so šli,
niso me povabili.

Nisem jezna,
čustva otopela od bolečin,
so mi jih pustili v spomin.

Oni vejo,
kako me prizadeti
Samo oni dobro vejo,
kako bolečino mi vtreti.

Ne kričim,
ne jočem.
Pogovarjam se mirno,
vse je okvirno.

Malo ljudi vidi,
kaka sem v resnici.
Kdo sem?
Kaj sem?

Bitje iz drugega planeta,
se mi zdi.

Kaj naj rečem?

Po pomoč stečem.

Prijatelji,
pomagajte mi,
nočne more imam.

Vsako noč,
kličem vas na pomoč.

Pozivam tebe,
neprepoznavno bitje.
Nestrpno pričakujem tvoje slike.

Nekaj jih že imam,
čez leta obraz prepoznam.

Bitje, Maja Bračko

Prekašam vrstnike.

Z umetnostjo se ponašam,
ne bahavo, ne z glavo ob zid,
ne na les pribit.

Pripravljam se na slavo,
poskušam jo pričakati s prazno glavo.

Prijatelj,
nič mi ne povej,
kako bo slej ali prej.
Povej mi samo,
kdaj bo bitje mojo pesem zapelo?

Peljem se z vlakom,
mačka se igra s trakom.

Od prijatelja se peljem proč,
mačka teče v noč.

Mačje igre, Andreja Štepec

Ali si namišljen?
Kako naj to raziščem?

Ni takega policaja,
ki bitjino čustvo si prisvaja.

Moj afekt
je bitjin dialekt.

Izgubila sem smisel na tem svetu,
iščem ga drugje.

Našla ga bom na drugem planetu,
kjer so majhni ljudje.

Na Zemlji glavo gor držijo,
se meni smejijo.

Tam, daleč stran,
so z ljubeznijo tlakovane steze,
tam duše niso prodane.

Bitje je gospodar,
bitje je vladar.

Poslušaj,
govori mi resnico.

Poslušam,
pišem z desnico.

Ali se lahko nate zanesem?
Ali lahko tvoj glas odbijem?

V pripravljenosti.
V pozor.
Bitjin govor.

Pristali so na sporazum.

Ljudje pritiskajo,
v kot me stiskajo.

Ko je v igri denar,
ni pomemben umetniški dar.
Pomembna je fizična moč,
kot feferon pekoč.

Kosti v bolečini,
duša se skriva v votlini.

Ljudje so me obkolili,
oni so v zrak skočili.

Jaz se ne morem skriti pred njimi.

Naj me pri miru pustijo, naj v denarju
živijo.

Kako naj ga menjam?

Ni šel nikamor.

Ne sme nenadoma oditi.

Ne jokam,
zato gre lahko nekam,
kamorkoli.

Da ga ne slišim nikoli,
ko v veter piha,
ko bitje zaniha.

Me ne bo rešilo niti,
če mu srce hitreje utripa.

Ko zajamem vodo,
čutim toplo bolečino,
ni vroče.

Ker se mu ne zahoče povedati,
kaj naj naredim?

Ko ga slišim,
ne spustim.

On tudi vodo čuti,
a slišim krik na poti.

Tok reke skozi pokrajino, Lidija Bračko

Ljubši mi je bariton,
zamenjala ga bom.

Ni soprana,
jaz nisem izbrana.

To je elita,
ki hrupa ni sita.
Kot hiša ob prometni cesti,
so mi zvesti.

Ali sem jaz?
To je dokaz,
da z avtom kadijo,
po cesti note sadijo.

Je priletelo,
sem vplačala loto listek.

Je zapelo,
sem utišala radio.

Kaj narobe delam?

Številke in note,
so tvoje lovke.

Me loviš,
me spati ne pustiš.

V vesolje zate,
iz vesolja zame.

Barve in prijatelji,
kje ste se klatili?

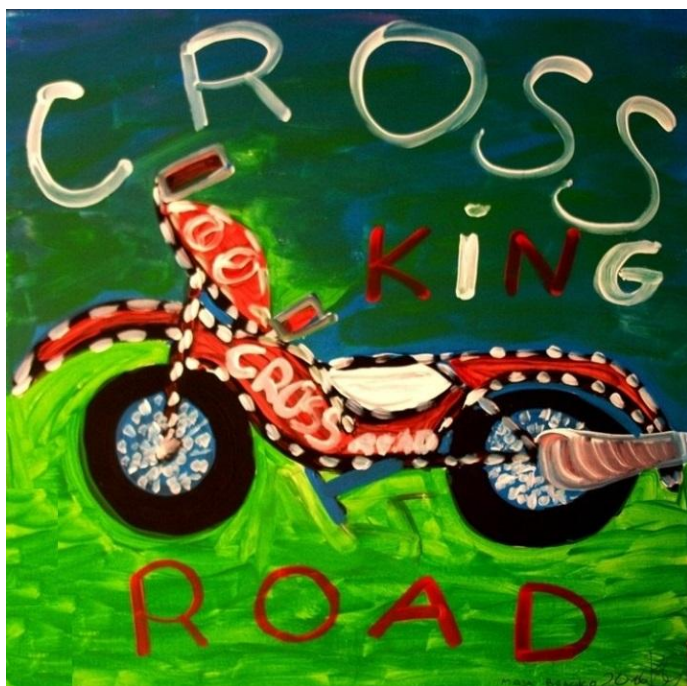
Lezite v moje naročje,
večkrat mi gre na otročje.

Objema si želim,
vendar se bojim,
da bi zbežali.

Kje ste se potepali?

Ujeli ste me v svoje objeme.

Ni pomembno,
dež ali sonce,
skupaj potujemo na vse konce.

Gremo na pot, Maja Bračko

Vrtim se v krogu.

Hvaležna sem bitju.

Kje je ravna črta?
Jo bom videla šele,
ko več me ne bo?

V krogu ne sedim,
ne ležim.

V krogu prijatelj teka.

Sem osamljena,
sem pozabljena?

Nekje v ozadju čakam.
Ali je tam še kdo sam?

Iščem osamljenega,
zvestega prijatelja.

Saj ga že vrsto let imam,
nikomur ga ne posodim.

On je samo moj sogovornik,
za v vesolje sopotnik.

Tango morskih psov, Maja Bračko